

SRH2014 – Den šestý – 12.8.2014

Probouzím se a pozorně poslouchám. Že by nepršelo? Možná ten noční déšť ustal a bude už pěkně. No skutečně, venku je klid. Vládá si vedle spokojeně oddychuje a já hledám baterku, kterou bych si posvítit na hodinky. Uvědomuji si však, že v mobilním telefonu jsou také hodiny a to dokonce podsvětlené. Je půl šesté. Pomalu vylézám ze svého tříhvězdičkového senného hotelu. „Asi jsem se těch hub přejedl“, myslím si. Jdu rozmoklou loukou až k autu a беру si sebou kompletní hygienické vybavení. V kempu je naprostý klid, bohužel obloha je zatažená a Aladin hlásí srážky po celý den. Třeba se spletli, on jim ten výpočtový model poslední dobou moc nefunguje. Provádím ranní hygienu a toužím po sprše. Naštěstí jsem si včera zakoupil žeton. Ačkoliv zde mají obrovský bojler na teplou vodu, je v tomto kempu taková věc, že vodu ohřívají jen na 38C a její odběr je omezen časově. Pokud se tedy dlouho mydlíte, pak najednou zjistíte, že voda už neteče. Je to takové novodobé výcvikové středisku novodobých Spartanů. Usmívám se při vzpomínce na loňský zážitek, kdy tatínek se vysprchoval v teplé a jeho synek už to nestihl. Ten pištěl. Jdu k autu a začíná znovu pršet. Vládá už je zde těž a zdá se, že dospává. Vyndávám počítač a napojuji se na Internet (bohužel to tady funguje jen přes Edge a to ještě dosti špatně). Ta dešťová fronta je obrovská, meteorologové očekávají zlepšení až ve čtvrtek. Vše v kempu je promáčené, mám promočené i boty a začíná mi být docela chladno. Za této situace nemá cenu kluky přesvědčovat, že pojedeme někam dál. Oni budou mít totálně promočený stan a navlhlý spacák. Tím, že jsem se vyspal v seníku, mám naštěstí stan suchý. Dovedu si představit, jak na tento déšť bude reagovat Jarda. Abych jim ulehčil nějaké rozhodování, oznamuji Vláďovi, že jedu po dalších sotách a pravděpodobně skončím v kempu Paris v Suchdole nad Lužnicí. Po snídani se loučím a chci vyjet z rozmoklé louky. Bohužel je to na mírném svahu a nahoru to nejde. Zkouším se tedy rozjet směrem dolů a prudce zatočit, obrátit se a na cestu vyjet s větší dynamikou pohybu. Kola se protáčí, ještě si všímám, že od kol lítá strašné množství bláta. Nakonec se povedlo, zastavuji a prohlížím si Ferdu (jméno pro mého kamaráda Forda), je to hrůza, bláto je i na střeše. Loučím se s klukama a vyrážím do Nových Hradů. Musím se stavit ještě v bankomatu pro peníze a taky pro chleba. Počasí nepříjemné, temné mraky, nízká viditelnost. Opravdu mám sto chutí to nejkratším směrem vzít na Liberec. V autě pouštím topení a suším boty. Teplou psychicky pomáhá, přeci nebudu sraab a neukončím tuto expedici po prvním zmoknutí. Přijíždím do Nových Hradů na náměstí. Čeká na mne již sličná výběrčí parkovného. „Pane, kde jste to jezdil, máte bláto po celém autě a to dokonce i na střeše“, povídá. „Byl jsem účastníkem autorallye v kempu ve Veveří“, odpovídám. Paní se strašně diví, ale opravdu nemám chuť ji detailně vysvětlovat, jak jsem málem z té louky neodjel. Fotím si ještě důvěrně známou radnici. Před bankomatem je dosti velká fronta. Spořádaně tam stojíme v diskrétní vzdálenosti, jedna starší paní si pomalu balí hotovost a asi 3x kontroluje, zda má správnou kreditku. Ještě s jednou slečnou tu pomalost chápeme a čekáme dál. V tom se tam objeví takový mladoch a šup, už tam cpe svojí kreditku. Asi nemám den „slušňák“, ale den „drsňák“. „Hele ty moulo, víš, proč tady čekáme? Koukni si tady stoupnout a čekat s námi“. Ten vztek mi asi koukal z očí. Chlapec neřekl ani slovo a jde se postavit do řady. Slečna se na mne usměje. „Děkuji“, slyším z jejich úst. Mám docela dobrý pocit, že jsem někomu pomohl. Možná ten slovník jsem mohl volit jiný. Pokud je člověk naštvaný, pak se však slova těžko vybírají.

Vybírám peníze a jdu si koupit chleba. V samoobsluze vidím ještě pravý Jindřichohradecký rum. To nelze odolat, o vnitřní hygienu je potřeba se starat. Chvilí sedím v autě, prohlížím radarová

data a rozhodují se. Pojedu do Hojné Vody, vylezu na JC029 Vysokou a pak podle počasí zkusím zdolat Kamenec, případně Myslivnu.

To je krása

Pak pojedu do kempu Paris. Pokud v Novohradských horách prší, pak v Suchdole je srážkový stín a déšť tam bývá slabý. V Hojně Vodě auto nechávám na parkovišti a fotografuji si pomník.

Po červené bych se měl na Vysokou dostat bez větších problémů. Ještě studuji trasu a docházím k závěru, že průsekem si to podstatně zkrátím. Samozřejmě (jako už poněkolikáté) to byla chyba. Zbytečně se dřu, ale hlavně procházím blátem. Na Kopci mne to vůbec nebaví, dokonce ani anténu se mi nechce stavět. Hodím ten drát jen přes nejbližší větev a dělám jen pět spojení. Zdeněk OK2ABU si chce povídat, ale v tom dešti to opravdu nejde. Loučím se a rychle vše balím. Dolů k autu se dostávám takovým polo během. Hrůza, to fakt nejde. Kdybych neměl deštník, tak už dávno jsem to vše zabalil. Odjíždím a opět si zapínám topení. Nastává známý efekt „teplotního“ zlepšení nálady. Dojíždím až do Pohoří na Šumavě. Odkládám auto na parkovišti a nejkratší cestou jdu na moji oblíbenou sotu Kamenec JC020. Stále drobně prší. Na půli cesty potkávám včerejší turisty z kempu Veveří. Zdravíme se jako staří známí. Docházím na vrchol a zjišťuji, že mi nějak padají kalhoty. Upadl mi knoflík. Ještě, že mám kšandy. Kamenec je nádherná Sota. Natočil jsem tam krátké video.

<http://youtu.be/nQmLVgfCbmM>

Docela se rozjízdí pile up. Bohužel opravdu nemám náladu moknout a přitom vysílat. Při první mezeře dávám CL a rychle vše balím. Jsem takový utahaný, vůbec se mi na další soty nechce. Dnes by to mohlo stačit, stejně už mám velký hlad. Vzpomínám, že vloni jsem jedl na Baronově mostě. Mám to při cestě a tak je rozhodnuto. Dávám si špagety s birellem. Skutečně si pochutnávám. Ještě chvílku přemýšlím, zda bych se neměl ubytovat zde. Nakonec docházím k závěru, že by to bylo podstatně dražší a vlastně tady chybí takový styk s lidmi. V Parisu se dá sedět pod střešou a strava je tam taky výborná.

Celkem bez problémů se dostávám do kempu a stavím stan a anténu. Je to opravdu divné, ale tady je jen malinko navlhlo. Napočítávám jen 4 stany. Jdu se přihlásit. Paní recepční už odrostla ta malá dítko. Z holčičky, kterou si pamatuji z roku 2003 (první moje návštěva tohoto kempu), vyrostla nádherná slečna. Píše mi účet na jednu noc a já mezitím si dávám dobrou Plzeň. Ptám se: „Pršelo tady?“. „Ani ne, jen pár kapek“, odpovídá. Je to jasné - srážkový stín. Proč by naši předkové nazvali tuto obec Suchdol nad Lužnicí. Vracím se ke stanu a zapínám počítač. Bohužel žádné příznivé zprávy, vypadá to špatně, zítra opět má pršet. Nemohu se dívat jak to auto je špinavé. Přemýšlím, co zítra. Mám jet domů? Zítřejšek rozhodne. Na skedu si vypravuji s bráchou a Jirkou, ten mi oznamuje, že v sobotu na Soumarák nepřijede, Anička (dcera) chce s ním jet na vodu. Telefonem volá ještě Pepík OK1BJH a ptá se, zda pojedou na Vysočinu. Nechci se k něčemu zavazovat a tak tuto variantu zamítám. Jdu si dát „spací“ pivo a docela zdravě usínám. Tento kemp je opravdu perfektní, žádné řvaní, borový les. Miluji to tady.